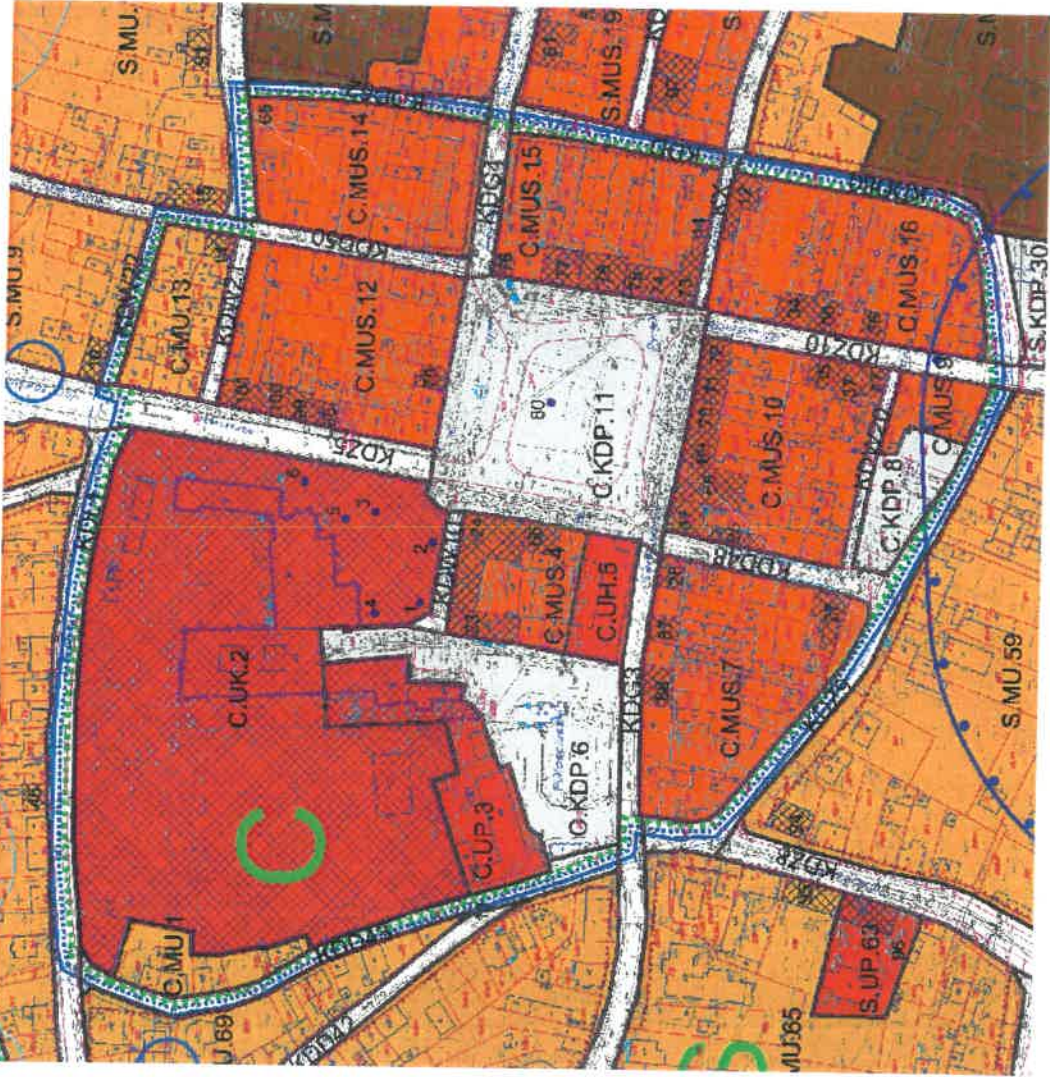

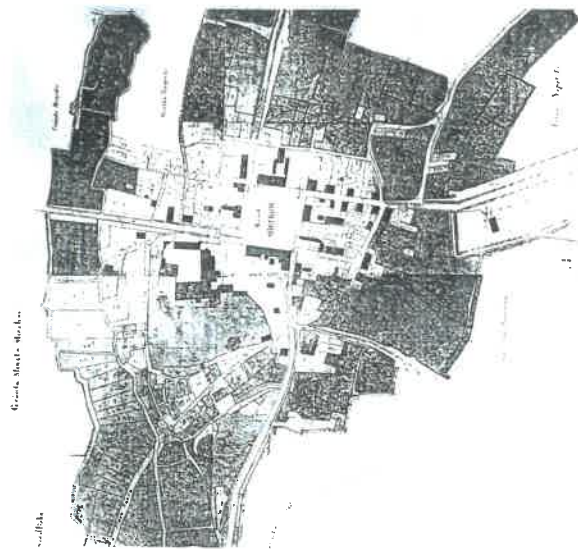
GEZ	KARTA ADRESOWA ZABYTKU NIERUCHOMEGO		3. Miejscowość MIECHÓW
1. Nazwa	UKŁAD URBANISTYCZNY	2. Czas powstania XIII w.	
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym			
			
4. Adres MIECHÓW			
5. Przynależność administracyjna Województwo: małopolskie Powiat: miechowski Gmina: Miechów			
6. Formy ochrony Ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, albo decyzji o warunkach zabudowy lub decyzji o ustaleniu inwestycji celu publicznego			
7. Opracowanie karty adresowej (autor, data i podpis) J. Wójtowicz Warsztatownia Kwiecień 2013 r. Aktualizacja mgr inż. Tomasz Grynbaum Kwiecień 2018 r.			

9. Uwagi:

W połowie XII wieku Miechów stanowił własność Jaksy Gryfity. W 1162 roku Jaksa miał się udać z pielgrzymką do Jerozolimy, skąd sprowadził do Polski braci z zakonu Kanoników Regularnych Stróżów Świętego Grobu, Bożogrobców wraz z mianowanymi i wydelegowanymi przez patriarchę jerozolimskiego prepozytem Marcinem. Jaksa jako uposażenie nadał Bożogrobcom: Miechów, Zagorzyce i Komorów. Zakonnicy wkrótce przystąpili do budowy kościoła i klasztoru w Miechowie. Świątynię p.w. Grobu Bożego konsekrowano w 1185 roku. Fundacja Jaksy i budowa klasztoru miała decydujące znaczenie dla rozwoju niewielkiej osady rolniczej. Przywilej z 1232 roku wydany przez księcia śląskiego i krakowskiego Henryka I Brodatego mówi o istnieniu targu w Miechowie. W 1290 roku miasto uzyskało przywilej lokacyjny. Prawo do urzędzenia miasta i odbudowy po najazdach tatarskich uzyskał bogaty mieszczanin i rąjca krakowski Gerard z rodu Borusów herbu Biberstein. Wszyscy mieszkańcy miasta mieli się rządzić według prawa niemieckiego (średniego). W centrum miasta wytyczono prostokątny rynek, z którego narożników wychodziły główne, prostopadłe ulice. Kwartaty zabudowy przyrynkowej miały układ szachownicowy i poprzedzielane były prostopadłymi ulicami. Zabudowa rynku była drewniana. Na środku stał ratusz, kramy kupców i studnia. W wyniku wielkiego pożaru w 1725 r. miasto zostało zniszczone. W okresie rozbiorów nowe władze przystąpiły do uporządkowania miasta i poprawy jego wyglądu. Polecono usunąć z rynku drewniane budowle, ratusz, kramy i stragany. W rynku zezwolono stawiać domy wyłącznie murowane, wyrównano linie zabudowy domów w rynku i głównych ulicach, położono częściowo bruk. Wprowadzono obowiązek oznaczania karczem i szynków szyldami. Zabudowa ponownie zniszczona w 1863 r. W 1963 r. przebudowano północną pierzeję Rynku. Układ przestrzenny został jednak zachowany.

10. Wytyczne konserwatorskie:

Historyczny układ urbanistyczny chroniony ze względu na wartość historyczną i poznawczą. Ochronie podlega sieć dróg, układ kwartałów zabudowy przyrynkowej, podziały własnościowe i funkcjonalne oraz historyczny zespół zabudowy w obrębie ulic przyrynkowych. Teren podlegający ochronie obejmuje część miasta w obrębie: Rynek, Plac Kościuszki ograniczone ulicą Janów Górny, częścią ulicy Podzamcze, częścią ulicy Warszawskiej, ulicą Głowackiego, częściami ulic Kilińskiego i Ks. Skorupki, ulicą Służba Polsce, ul. Wesołą, ul. Słowackiego oraz częściami ulicy Sobieskiego i Sienkiewicza.

Archiwalny plan miasta z 1864 r.